

Michael

občasník farnosti Staré Město - č.17 - vánoce 2002

BYLA... NEBYLA... JEDNA FARNOST

a v té farnosti žilo mnoho dospělých. Každou neděli se scházeli na mši. Měli z ní velkou radost. Až po nějaké době zjistili, že jsou velmi osamělí, neboť na mši nebylo jediné dítě. A tak se stalo, že jeden po druhém přestávali v neděli do kostela chodit. Zůstávali raději doma, protože tam bylo víc života. Tam byly jejich děti. Měli své děti rádi a rádi si s nimi hráli. Každé dítě jim kladlo tolik otázek, že život byl moc zajímavý, a dospělí měli stále co dělat, aby na ně odpověděli. Vůbec se nenudili.

Jednou se jedno dítě zeptalo tatínka: „Proč někdy nejdeme do toho velkého domu, kde hraje hudba, kde to tak zvláště voní a rozdávají se tam oplatky?“ Otec byl úplně zaražený. „Ty myslíš do kostela?“ zeptal se. „Jo“, řeklo dítě. „No víš, tam je nuda,“ řekl otec. „Ale bydlí tam přece Pán Bůh!“ namítlo dítě. „Jo“ řekl otec, „tam taky“. „A proč mě taky někdy nevezmeš s sebou, abych se na Pána Boha podíval?“ zeptalo se dítě. „Ach jo“, pomyslel si otec, „jak svému synovi vysvětlím, že Pána Boha vůbec neuvidí? Ostatně sám už jsem v kostele dávno nebyl!“

Dítě se nevzdávalo a denně se na Pána Boha vyptávalo: co Pán Bůh každý den jí, na co se nejraději dívá v televizi, jestli se mu líbí pokémoni... Otec toho začínal mít dost, a tak se rozhodl, že dítě příští neděli vezme na mši. Ale co tomu lidé řeknou, že tam tak dlouho nebyl? Co když bude dítě při mši vyrušovat? Byl strašně neklidný, když vcházeli do kostela. Tu se mu dítě vytrhlo z ruky. „Tam vpředu je Maruška“, vykřiklo a bylo pryč. Zmizelo v prvních lavicích. Otec zůstal úplně pať. Sedl si vzadu. Lidé v lavici se na něj přátelsky usmívali. Na to nebyl z dřívějšíka zvyklý. Tehdy to bylo všechno poněkud upjatější. Sotva mše začala, zpozoroval, že se zpívají úplně jiné písně než dřív. Děti přitom tleskaly. Později trochu zneklidněl, když se děti zapojovaly do kázání. A najednou šlo jeho dítě dopředu a neslo svíčku. Při modlitbě Otče náš se všichni drželi za ruce. „Jsem tu správně?“ říkal si otec a nevycházel z údivu. Takovou mši předtím neviděl. Byl tu život. Celé kázání bylo dětem lehce pochopitelné. Otec si tajně pomyslel: „To je první kázání, které jsem sám pochopil“, ale synovi to neprozradil. Když byl konec mše, pan farář u dveří podával otcí ruku. Najednou se otec probudil v posteli. Všechno se mu jen zdálo...

Milí přátelé, tento „sen“ v mnoha farnostech snem vůbec nemusí být. Něco takového doopravdy existuje, něco malinko i v naší farnosti. Pár dětí vidíme v neděli kostele i na dětských mši svatých. Ale máme pocit, že spousta našich dětí a mladých lidí chybí. O uskutečnění takového „snu“ se ovšem musí starat mnoho nadaných a radostných lidí, kteří mají Ježíše moc a moc rádi. A z Jeho lásky mají velké srdce i pro nás všechny. Jsou si vědomi naší ceny před Bohem.

Vánoce, o kterých my říkáme, že jsou svátky míru a klidu, opět přicházejí se svou něžnou poezií. Nesmí však zapadnout hlavní poselství vánoc. Totiž, že se Bůh stal člověkem a chtěl sdílet prostředí lidské rodiny. Bůh připravil naši cestu životem, promyslel ji se vší svou moudrostí a láskou a skryl ji do životních okolností, které jsme si nevybrali, ale v hlubině našeho svědomí o tom všem s námi vede rozhovor a stále počítá s naším rozumem a vynalézavostí naší lásky. Lidská rodina je tak posilována, uzdravována a požehnána přítomností Ježíše Krista. Taková rodina, nesena vírou, je také základem uskutečnění onoho „snu“, farního rodinného společenství, jak jsme výše četli.

Přeji vám a modlím se za to, abyste nepovažovali za zbytečné znovu se pokoušet o pravdivou lásku nejen o letošních vánocích, ale celý příští rok 2003

Přání od otce F. Pěňčíka z Austrálie

Betlémská hvězda ať prozáří temnotu tohoto světa, dodá Vám naději do dalších dnů a naplní Vás pokojem a radostí.

Ze srdce všem přátelům a známým přeje *P. František Pěňčík*

Svědectví

Jak asi většina z Vás dobře ví, letos na jaře jsem měl těžkou autonehodu. Stalo se to na fatimský den 13. května. Vždycky jsem se před jízdou autem pomodlil za šťastnou cestu bez nehody. Jestli jsem to udělal i toto ráno, nevím.

Po nehodě, když mě hasiči vystříhali z vraku auta, mě sanitka odvezla do zlínské nemocnice. Na první návštěvu za mnou přišla moje žena Jana. Nikdo jí v tu chvíli nedokázal odpovědět na otázku, co se mnou bude.

Na krku jsem měl medailku neposkrvněného početí Panny Marie. Manželka požádala, abych ji mohl mít stále u sebe na nemocničním lůžku. Po celou dobu pobytu ve Zlíně byla Panna Maria se mnou a pomáhala mně každým dnem se více a více uzdravovat. Tímto bych chtěl poděkovat i Vám všem za Vaše modlitby, noveny a přímlyvy, které mně moc pomáhaly.

Vždyť já jsem za měsíc a den opouštěl nemocnici a do čtvrtého poschodí jsem vyšel sám bez cizí pomoci.

Kladl jsem si otázku, proč se to stalo zrovna mně? A také jsem si říkal, že tu svou nemoc a bolest chci obětovat za naši rodinu. Abychom stále více prohlubovali svou víru v našeho Pána. A také za naši farní obec. Za její jednotu, aby se nám dařilo započaté dílo, stavba nového kostela.

Během mé nemoci jsem častokrát přemýšlel nad sebou a mému vztahu k Pánu Bohu. Jsem mu vděčný za záchranu života. Z toho vyplývá, že jsem asi ještě nesplnil všechny úkoly, které má náš Pán pro mě připravené. A tak musím říci: „Pane zde jsem, abych plnil Tvou vůli.“

Josef Vanda

P. S. Přes všechny tyto těžké chvíle, které jsme spolu s Jožkou a jeho rodinou prožívali, jsem byla naplněna radostí. Z jednoty naší farnosti v krizové situaci a ze zodpovědnosti každého z nás, modlit se za sebe navzájem.

Ten večer 13. 5. jsme si při modlitbě v kostele četli povídku „Šťěstí, smůla, kdo ví?“ Byla o tom, že člověk o žádné životní situaci nemůže říct, jestli to byla smůla, nebo štěstí. To všechno se dozvíme, až později...

Ale o jednom jsme přesvědčeni už teď. A to vyjadřuje poslední věta z této povídky, která pro nás byla a stále ještě je velkým povzbuzením: „A všechno bude dobré, a všechno bude dobré a úplně všechno bude dobré...“

I o letošních vánocích jsou vám otevřeny dveře

našeho chrámu a srdce společenství této farnosti

Narození Ježíše Krista Úterý 24. prosince 2002	Od 23.00 hodin: zpívání koled u vánočního stromu. <i>Půlnoční mše svatá ve 24.00 hodin.</i>
<i>Hod Boží vánoční</i> Středa 25. prosince 2002	Mše svaté v 8.00 hodin, 10.00 hodin. <i>Setkání při koledování u jesliček v 15.00 hodin.</i>
Svátek sv. Štěpána Čtvrtek 26. prosince 2002	Mše svaté v 7.00 hodin 9.00 hodin
Svátek svatého Jana, apoštola a evangelisty Pátek 27. prosince 2002	Mše svatá v 17.00 hodin. <i>Po mši sv. žehnání vína.</i>
Sobota 28. prosince 2002	Mše svatá s nedělní platností v 17.00 hodin
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa Neděle 29. prosince 2002	Mše svaté v 7.00 hodin a 9.00 hodin <i>Při bohoslužbách manželé obnoví svůj slib.</i>
Silvestr 31. prosince 2002	<i>Poděkujeme za druhý rok třetího tisíciletí mší svatou ve 23.00 hodin a adorací a s prosbou o Boží požehnání vstoupíme do roku 2003.</i>
Slavnost Matky Boží, Panny Marie Středa 1. ledna 2003	Mše svaté v 8.00 hod. a 10.00 hod. Po každé mši svaté rekapitulace + statistika roku 2002 + TE DEUM
Slavnost Zjevení Páně (Tří králů) pondělí 6. ledna	Mše svatá v 17.00 hodin Při mši svaté žehnání zlata, kadidla, křídly a vody.

Slavnost žehnání kaple sv. Kříže

V sobotu 14. 12. 2002 jsme slavili spolu s otcem arcibiskupem Janem Graubnerem mši svatou v kapli svatého Kříže v ústavu sociální péče na Kopánkách. Otec arcibiskup tuto kapli požehnal, aby mohla od této chvíle plně sloužit všem obyvatelům ústavu i zdravotnímu personálu.

V homilii otec Jan navazoval na známé Lukášovo evangelium o celníku Zacheovi. Vyzval nás všechny, abychom nepřicházeli do kostelů a kaplí jen prosit, ale setkat se s tím, kterému otvíráme srdce, s Bohem. On sice dobře ví, co nám schází a co mu řekneme, ale čeká na to, že s ním budeme mluvit. A nejen mluvit, ale i naslouchat. Pak můžeme odejít stejně tak proměněni, jako celník, který potkal Ježíše na ulici a poznal Jeho lásku.

Svou promluvu ukončil přáním, aby se tento ústav stal pro všechny, kdo v něm bydlí domovem lásky.

Děkujeme všem, kteří se jakkoliv zasloužili o vybudování této kaple pro ty, kteří nejsou vůbec horší a patří k nám!

GG

Adventní duchovní obnova v Rajnochovicích

Mlha. Pořád samá mlha. Přesto každý z nás tuší, že tam někde před námi už to musí být. Chvillemi jako bychom zahlédli záblesk světla v dálce. Začínáme rozeznávat obrysy nějaké stavby a naplňuje nás to radostí. Už se nemůžeme dočkat, až budeme moci zakotvit loďku našeho života (tak často zmítaného vlnami) v pokojném přístavu.

Naším útočištěm se stal skutečně Přístav (a to s velkým P) v maličké obci Rajnochovice a oním majákem, který nás stále vábil, byl vysoký dřevěný kříž, jenž se tyčil hned vedle vchodu. Přivítala nás veselá posádka a přívětivě se nás ujala. Nejsem si jistý, jestli i láska k Bohu prochází žaludkem, ale celý program jsme (prý už tradičně) zahájili výbornou večeří.

Nikdy předtím jsem na duchovní obnově nebyl, a tak jsem byl plný napětí. Čekal jsem všechno, jen ne ticho. Jeho sílu jsem si začínal uvědomovat až postupně. Nejdřív jsme prošli malým seznámením a potom jsme byly vyzváni, abychom se ztišily a udržovali silentium až do soboty večer. Celý den jsme završili mší svatou celebrou arcibiskupem Graubnerem. Ten se stal naším duchovním pastýřem na celý víkend.

Velmi brzké vstávání nám zpříjemnil jeden ze stálých obyvatelů Přístavu hrou na flétnu. Pak přišly na řadu katecheze v nádherné a velmi jednoduše zdobené kapli v suterénu (teprve později nám byla vysvětlena symbolika umístění i výzdoby). Všechny přednášky byly zaměřeny na témata ztišení, poznání hříchu, láska k bližnímu, přijetí Boží vůle a eucharistie. Po každé z nich následovala volná chvíle pro zamyšlení.

Bylo úžasné, kolik jsme měli najednou pro Boha času. Nemuseli jsme přemýšlet, co všechno nám zbývá ještě udělat, co všechno nestihneme. Mohli jsme jen tiše sedět a naslouchat, co nám chce Bůh říct. Hodně nám toho pověděl i arcibiskup, protože se dal celý den k dispozici pro duchovní rozhovory nebo svátost smíření. Zájem byl tak velký, že pomalu neměl čas ani na jídlo. K večeru se ještě postavil záplavě nejrůznějších otázek. Některé byly vážného charakteru (mezilidské vztahy, církve) a jiné úsměvné („Máte nějakou veselou příhodu z mateřské školky?“).

Začátek nového církevního roku jsme náležitě oslavili mší svatou. Do našich domovů jsme se trousili postupně, ale rozzářené (i trochu promrzlé) obličeje prozrazovaly, že si v srdcích odnášíme lásku a pokoj. Bůh opět pořádně rozdával.

IV. světové setkání rodin

proběhne v lednu příštího roku v Manile na Filipínách. Vyvrcholením duchovní sounáležitosti českých rodin na IV. světovém setkání v Manile bude pontifikální mše 26. ledna 2003 v 9.00 hodin, kterou bude slavit brněnský biskup Vojtěch Cikrle v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. Bohoslužba bude také přenášena v přímém přenosu Radiem Proglas.

Modlitba Svatého otce Jana Pavla II za rodinu

Bože, od něhož pochází každé otcovství na nebi i na zemi,

Otče, který jsi Lásky a život,

učíš,

aby se každá lidská rodina na zemi stala

skrze tvého Syna Ježíše Krista zrozeného z ženy

a skrze Ducha Svatého pramenem Boží lásky,

skutečným chrámem života a lásky

pro generace, které se neustále obnovují.

Učíš,

aby tvá milost vedla myšlenky i skutky manželů

k dobru jejich rodin i všech rodin na celém světě.

Učíš,

aby mladé generace našly v rodině

silnou podporu pro své lidství

a růst v pravdě a lásce.

Učíš,

aby láska, posílená milostí svátostí manželství,

byla silnější než každá slabost a každá krize,

kterými někdy naše rodiny procházejí.

A konečně, na přímlovu Svaté rodiny z Nazareta,
dej, aby církev v rodině a prostřednictvím rodiny
mohla plodně naplnit své poslání
uprostřed všech národů země.
Skrze Krista, našeho Pána,
který je Cesta, Pravda a Život na věky věků. Amen.

Tříkrálová sbírka

I letos do všech staroměstských domácností zavítají tříkráloví koledníci a budou prosit o štědrý příspěvek ne pro sebe, ale pro potřeby Charity. Tato sbírka se koná již čtvrtým rokem. Ve Starém Městě mějte dveře i srdce dokořán otevřené **v pátek 3. 1. 2003 (odpoledne) a v sobotu 4. 1. 2003.**

Požehnání přijmou koledníci v 16 hodin při mši svaté v kostele sv. Michaela.

Internet a naše farnost

Internet je moderní sdělovací prostředek, který je určen nejen k šíření informací, ale i jako prostředek ke vzdělávání a komunikaci. Je mnohými chválen, jinými zatracován, pro křesťany nabízí v dnešní době nový prostor pro „hlásání evangelia“.

Také naše farnost využívá tohoto média už od roku 2000 a na adrese <http://staremesto.uhr.cz> informuje o všem co se u nás děje. Je rozdělena na několik sekcí:

- *Bohoslužby* – aktuální týdenní pořad bohoslužeb
- *Farní časopis* – všechny čísla v počítačové podobě
- *Stavba kostela* – model a popis nového kostela Svatého Ducha, číslo účtu, historie prací od roku 1991, fotografie ze staveniště („aktuální“ zatím nejsou, není k dispozici digitální foťák)
- *Farní rada* – kontakt na otce Miroslava, seznam členů ekonomické, pastorační rady a představitelů ostatních aktivit včetně fotografií a emailových adres
- *Fotogalerie* – fotografie z akcí kolem farnosti od roku 2000 do současnosti (především díky fotografiím od F.Ingra)
- *Děti a mládež* – spolčo mládež, ministranti, výuka náboženství
- *Společenství* – informace o seniorech, františkánech, cursillu a Klubu přátel radia Proglas
- *Turistické informace* – základní informace a odkazy o našem městě a okolí

Na vaši „návštěvu“ na webu se těší webmaster (správce).

Pozvání

- tradiční Děkanátní ples se koná 18. 1. 2003 v sokolovně ve Starém Městě
- Setkání s názvem „Proč se zlé věci stávají dobrým lidem“ se uskuteční v sobotu 25. 1. 2003 v 9.30 hod. v sále Vyšší odborné školy Caritas v Olomouci. Program:

Doc. PhDr. V. Smékal Csc. – Psychologie lidského údělu

P. Václav Vacek – Bože proč?

Manželé Srovnalovi – Ani ve snu by nás nenapadlo